

ZAIL STURM

Piesă în 7 Tablouri

PERSONANELE:

Zail Sturm, 32 de ani.

Sonia Vasilievna, 30 de ani.

Ivan Ivanovici Gribunin, 67 de ani, neguțator bogat.

Trecătorul
Olga Ivanovna
O femeie, 45 de aniUn doctor
Un brancardier
O infirmierăIntâiul rănit
Al doilea „
Al treilea „Intâiul soldat. — Al doilea soldat.
Soldați, femei, etc.

In Rusia: 1914—1918.

Tabloul 1

*O stradă. O bancă de lemn.**Toamna. Frunze veștejite cad. Noaptea se lasă treptat.**Nici un trecător.**Zail Sturm și Sonia Vasilievna stau pe bancă și vorbesc cu o voce scoborâtă.*

Zail: Sunt fericit!

Sonia: In sfârșit ne-am regăsit.

Zail: După trei ani de grea suferință.

Sonia: Am plâns mult.

Zail: Mă credeai mort?

Sonia: Credeam că te-au omorât.

Zail: Am suferit, am plâns.. m'am rugat...

Sonia: Te-au chinuit.

Zail: Da.

Sonia: Da, mult de tot.

Zail: Mi-au distrus viața. Nu mai sunt nimic, nu mai am suflet. Mi-e trupul pângărit și frânt de mâinile și loviturile lor. Bați câinii. E groaznic să bați un om... un om slab.

Sonia: Trebuie să te răzbuni.

Zail: De ce să mă răzbun? Vreau să uit. Incerc să încâtușez în uitare, acești trei ani... Clipele de uitare sunt scurte... Apoi, trecutul revine mai puternic, mai crud... (Se gândește) Sunt nopți, când mă culc devreme, — trupul mai puțin obosit, gândirea limpede, — ca să mă pot gândi mai bine la ziua de mâine, la ziua zdrobită de trei ani, trăiți în închisoare. In acele nopți lupt împotriva suferințelor mele, loviturilor cari-mi ard mereu trupul și înjurăturilor care-mi rănesc sufletul... Trebuie să beau... Trebuie să mă'mbăt cu băutura cea mai rea, atunci, beat, nebun, străbat drumul viitorului meu...

Sonia: Viitorul tău e în răzbunare, în sânge.

Zail: Nu... Când puterile mă părăsesc, când toată ființa mea tremură de oboseală, de frică, — mă rog...

Sonia: Nu trebuie să te rogi. Trebuie să te răzbuni.

Zail: Săucid?

Sonia: Da.

Zail: Sânge... iară sânge...

Sonia: Crimă, iată destinaul nostru. Fiecare om poartă, în el, o crimă, a lui... Și trebuie s'o săvârșească.

Zail: Dar cei ce nuucid?

Sonia: Săvârșesc fapte mai grozave decât crima.

Zail: Nu-i adevărat, Sonia. Glumești. Vrei să mă'n spăimânți.

Sonia: Să te înspăimânt?

Zail: Vrei să mă'ntristezi.

Sonia: Nu Zail, ai îndurat prea mult. (Il privește cu dragoste.)

Zail: (Privind la frunzele care cad domol) Ce Toamnă... frig... foame... săraci, peste tot săraci...

Sonia: Imi place toamna. Toamna poți plânge mai ușor. Imi place să plâng, când frunzele sunt veștede, când tăcerea vibrează în ramurile negre... și mute.

Zail: Uită-te la grădina aceasta. Aleele sunt deșarte. Se pierd în necunoscut, așteaptă frigul, mizeria iernei... (O pauză).

Sonia: Zail!

Zail: Mă mai iubești?

Sonia: Da. (Sensuală și optimistă). Sărută-mă. Vreau sărutări.

Zail: Da, da...

Sonia: Sărutările trecutului. (Se îmbrățișează).

Zail: Aceleași.

Sonia: Mai sărută-mă odată. (Pauză).

Zail: Se'ntunecă.

Sonia: Mai rămânem. Vreau să iubesc, aici în singurătate, departe de oameni.

Zail: Fie.

Sonia: E voința Domnului.

Zail: A Domnului?

Sonia: El a creat omul. Iar crima e în om.

Zail: Nu.

Sonia: Ba da. Privește-mă! Port crima în mine. Mă înveselește, mă întărește, mă face să sufăr, să strig... Se întinde ca lepra. Și într'o zi voiu săvârși crima... crima mea.

Zail: Sonia, nu, nu!

Sonia: Zail, aș vrea săucid. Pe cine? Nu știu... pe un necunoscut, pe un trecător... pe un om. Vreau să mă liberez de crima mea, de această obsesi covârșitoare, hidoasă putredă... Când merg, câte-